

KÚRIA

Bhar.I.1472/2016/9. szám

A Kúria Budapesten, a 2017. év február hó 21. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt indult büntetőügyben a másodfellebbezést elbírálv a Debreceni Ítéltábla Bf.II.531/2015/33. számú ítéletének **XXV. rendű vádlottra** vonatkozó részét megváltoztatja,

a vádlott terhére megállapított, az 1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (4) bekezdés b) pontja szerint büntetendő csalás büntettét folytatólagosan elkövetettnek,

az 1978. évi IV. törvény 276. §-a szerinti, folytatólagosan elkövetett közbizalom elleni bűncselekményeit 3 rendbelinek minősíti.

Egyebekben a másodfokú ítéletnek a XXV. rendű vádlottra vonatkozó részét helybenhagyja.

Az első fokon eljáró törvényszéket a vagyonekobzás kapcsán a Be. 569. §-a szerinti különleges eljárás lefolytatására utasítja.

I n d o k o l á s

A Debreceni Törvényszék a 2014. szeptember 18. napján kihirdetett 6.B.576/2009/411. számú ítéletével a XXV. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], csalás büntettében [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont], csalás vétségében [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] és 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (1978. évi IV. törvény 276. §); ezért halmazati büntetésül négy év

börtönbüntetésre, a közügyektől négy év eltiltásra és 3.000.000 forint pénzmellékbüntetésre ítélte; rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetén alkalmazandó jogkövetkezményekről, a polgári jogi igényről, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a XXV. rendű vádlott és védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A másodfokon eljáró Debreceni Ítéltábla a 2016. március 7. napján kihirdetett Bf.II.531/2015/33. számú ítéletével XXV. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki további folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntettében [1978. évi IV. törvény 310. § (4) bekezdés] is, a vádlott vagyon elleni bűncselekményeit az 1978. évi IV. törvény 318. § (4) bekezdés b) pontja szerinti csalás bűntettének, valamint az 1978. évi IV. törvény 318. § (5) bekezdés b) pontja szerinti csalás bűntettének minősítette; egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének e vádlottra vonatkozó részét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész I. rendű terhelt terhére a büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést, a Legfőbb Ügyészség azonban az ügyészi fellebbezést visszavonta.

Fellebbezést jelentett be a másodfokú ítélet ellen a XXV. rendű terhelt védője is a vádlott felmentése érdekében.

Fellebbezésének indokolásában - lényegében a vádlotti védekezést megismételve - arra hivatkozott, hogy védence nem követett el bűncselekményt, az általa vezetett társaságok tőkeerősek voltak, megfelelő eszközökkel és gépekkel rendelkeztek a tollkereskedelemez, a cégek könyvelése átlátható és következetes volt, a számlák befogadása és kiállítása során a vádlott a jogszabályoknak megfelelően járt el, fiktív számlát nem fogadott be, a számlák mögött tényleges gazdasági tevékenység volt.

Álláspontja szerint a törvényszék által megállapított tényállás megalapozatlan, az a lényeges pontokat illetően nem lett felderítve, mivel a vádhatóság által állított elkövetési mód csupán fikció, bizonyítékokkal nincs alátámasztva, a bíróság pedig a tényállás megállapítása során indoklás nélkül figyelmen kívül hagyta a vádlott védekezését alátámasztó, a vádat tételesen cáfoló bizonyítékokat, így az I. és II. rendű terheltek írásbeli vallomásából a XXV. rendű vádlottra kedvező, a cselekvőségét pontosan bemutató részeket.

Vitatta az adóigazgatási eljárásban rögzítetteket, így azt, hogy a védence nem rendelkezik a számlákban feltüntetett tevékenység folytatásához szükséges és alkalmas eszközökkel, szállító járművekkel, gépekkel, mérleggel, épülettel, továbbá nem voltak

állandó alkalmazottai, és ezért nem is volt képes elvégezni a számlákban feltüntetett mennyiségű áru felvásárlását, mérlegelését és mozgatását.

Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a Kúria a tényállás megalapozatlanságát kiküszöbölve a védencét mentse fel, amennyiben pedig a megalapozatlanságot nincs módja kiküszöbölni, az ítéleteket helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra.

A Legfőbb Ügyészség a védelmi fellebbezést alaptalannak, az irányadó tényállást felderítettnek, irathűnek, hiánytalannak és minden tekintetben megalapozottnak találta. Megítélése szerint a bíróságok helytálló következtetést vontak le a XXV. rendű vádlott bűnösségére és cselekményeit is törvényesen minősítették, a kiszabott büntetés megfelelő módon igazodik a cselekmények jelentékeny tárgyi súlyához, valamint a bűnösségi körülményekhez.

Ezért arra tett indítványt, hogy a Kúria a XXV. rendű vádlott tekintetében a Debreceni Ítéltábla ítéletét hagyja helyben (BF.1730/2015.).

A Kúria nyilvános ülésén a védő fenntartotta fellebbezését és indítványát, azt az írásbelivel egyezően indokolva.

Az ügyész ugyancsak az írásban kifejtettekkel indokolva tartotta fenn indítványát.

.-.-.

A bejelentett fellebbezés a Be. 386. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel joghatályos, ezért a Kúria mint harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 387. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy mind az első-, mind a másodfokú bíróság maradéktalanul betartotta az eljárási törvény rendelkezéseit.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nagyrészt megalapozottnak találva a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján kiegészítette, illetve helyesbítette és a kiegészítéssel, illetve helyesbítéssel a

másodfokú eljárásban irányadónak tekintette.

A kiegészített, illetve helyesbített tényállást a Kúria túlnyomó részében ugyancsak megalapozottnak találta, azt a Be. 388. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - az iratok tartalma alapján - csupán az alábbiakkal egészíti ki:

- A tényállás XIX. pontjában írt cselekményeivel a XXV. rendű vádlott 2001-2002-ben helyesen összesen 169.028.000 forinttal csökkentette a befizetendő ÁFA összegét.

- A tényállás XIX. és XIX/A. pontjaiban foglalt cselekményeivel a XXV. rendű vádlott összesen 800.649.000 forinttal csökkentette a befizetendő ÁFA összegét, és 824.000 forintot igényelt vissza jogosulatlanul; így az adócsalásként, illetve csalásként értékelt cselekményeivel összesen 801.473.000 forinttal károsította meg a költségvetést.

- Az APEH Észak-alföldi Regionális Igazgatósága kötelezte a a **Bt.1.**-t a 2008. június 2-án kelt 3455911334. számú határozatával a 2006. I-IV. negyedévre terjedő időszakra vonatkozóan adókülönbözet címén 142.702.000 forint, adóbírság címén 71.351.000 forint, késedelmi pótlék címén 22.336.000 forint megfizetésére, (nyomozati iratok XVIII. kötet 45. oldal); a **Kft.1.**-t a 2008. január 5. napján kelt 1901841071. számú határozatával a 2006. I-IV. negyedévre vonatkozóan adókülönbözet címén 221.225.000 forint, adóbírság címén 110.619.000 forint, késedelmi pótlék címén 36.350.000 forint megfizetésére (nyomozati iratok XIV. kötet 173. oldal).

Ezzel a kiegészítéssel, illetve helyesbítéssel a tényállás immár hiánytalan, iratellenes megállapítást, téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, a bizonyítékok indokolt mérlegelésén alapul, így a harmadfokú eljárás során is irányadó.

Az irányadó tényállásból a bíróságok helytállóan következtettek a XXV. rendű vádlott bűnösségére, és a másodfokú bíróság helytállóan állapította meg a vádlott bűnösségét további, az 1978. évi IV. törvény 310. § (4) bekezdése szerinti, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében is.

.

A védő fellebbezésében ennek kapcsán kifejtettek nem foghattak helyt.

A védő által megjelölt terheltek és tanúk - szemben az APEH megállapításaival - valóban úgy nyilatkoztak, hogy a vádlott cégei ténylegesen foglalkoztak tollkereskedéssel és rendelkeztek az ehhez szükséges felszereléssel, gépekkel, illetve személyzettel.

Ezen túlmenően **T.1.** tanúvallomásában a bizonylatokra alapozva ugyancsak arra hivatkozott, hogy a XXV. rendű vádlotthoz köthető cégek tényleges gazdasági tevékenységet folytattak (183. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 13. oldal).

T.2. nyomozó szerint pedig a telephelyen jól felszerelt műhelyt, tollfeldolgozó gépeket találtak (199. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 21. oldal).

Ez azonban önmagában nem igazolja a bűnösség körébe vont számlákkal összefüggő gazdasági tevékenységet.

Az eljárás során többször elhangzott, hogy a tollkereskedéssel foglalkozó személyek és cégek zárt kört alkottak, ismerték egymást. Ehhez képest a védő által is megjelölt **T.3.** tanú azt vallotta, hogy a fiktív számlákat kibocsátó cégek egyike sem ismerős számára (253. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldal). Ugyanezt erősítette meg **T.4.** tanú, kitérve arra is, hogy sem az I. rendű terhelt, vagy **T.5.**, sem a II. rendű terhelt személyekről nem hallott (253. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 16-17. oldal).

Arra vonatkozóan pedig, hogy a tényállás szerinti, a XXV. rendű terhelt által működtetett gazdasági társaságok által felhasznált számlákat kibocsátó cégeket (Bt.2., Bt.3., Bt.4., Kft.2., Kft.3., valamint Bt.5.) nem ismerte, azokról soha nem hallott, egyezően nyilatkozott **T.6.**, **T.7.**, **T.8.**, **T.9.**, **T.10.** és **T.11.** tanú is (253. és 263. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvek).

Ezen tanúk közül külön kiemelendő **T.10.** és **T.12.**, akik annak ellenére nem ismerték a számlát kibocsátó cégeket, hogy mindketten a XXV. rendű vádlott alkalmazottai voltak.

Valótlan tartalmú számlák felhasználására sor kerülhet valós gazdasági tevékenység mellett is, ez azonban akkor, ha az adóteher csökkentésére irányul, nem szünteti meg a cselekmény jogellenességét.

Ahogy arra az eljárás bíróságok helyesen hivatkoztak: a terhelt által irányított gazdasági társaság könyvelése szerint több volt a számlák szerinti, mint a ténylegesen forgalmazott tollmennyiség. A védelem által felsorakoztatott tanúk sem adtak magyarázatot arra: miként fordulhatott elő, hogy a számlákon nagyobb mennyiségű toll szerepelt, mint amennyi a tényleges gazdasági tevékenység kapcsán szóba jöhetett volna, és ezt az I. rendű terhelt egyébként önmagát és társait is terhelő vallomása alátámasztotta, amelyben arra is kitért, hogy a Bt.2.-vel folytatott számlázás során került kapcsolatba az ügyben szereplő szinte valamennyi személlyel.

Ugyanakkor a számlakibocsátók közül pl. a Kft.2. tollkereskedelmi

tevékenységhez engedéllyel nem is rendelkezett, a Kft.3. pedig 2005-től felszámolás alatt állt, és tényleges gazdasági tevékenységet nem folytatott (APEH vizsgálati jelentés, nyomozati irat XIV. kötet 97-107. oldal).

A védő fellebbezésében törvénysértőnek tartotta azt is, hogy az I. és II. rendű terheltek írásbeli vallomásából a védenca számára kedvező tényeket a törvényszék kirekesztette.

Azonban a bizonyítékok értékelésének megszokott módja az, hogy a bíróságok a vallomások egyes - általában más bizonyítékokkal is megerősített - részeit fogadják el irányadónak a történeti tényállás megállapítása során, míg a vallomás olyan részeit, amelyek más bizonyítékokkal ellentétesek, figyelmen kívül hagyják; mindez nem érinti a mérlegelési tevékenység perrendszerű voltát (BH 1998.418.).

A bíróságok által értékelt bizonyítékok egyértelművé tették, hogy a XXV. rendű vádlott által irányított társaságok gazdasági tevékenysége mellett is valótlanok voltak a tollkereskedelemmel összefüggő, a tényállás XIX. és XIX/A. pontja szerinti számlák, ezek mögött ténylegesen nem volt tollkereskedés.

Így a bizonyítékok okszerű mérlegelésével, helytállóan állapították meg az eljáró bíróságok XXV. rendű vádlott bűnösségét valamennyi terhére rótt bűncselekményben.

Azaz a vádlott felmentésére, illetve a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezés nem megalapozott.

.-.-.

Helytállóan foglaltak állást az eljáró bíróságok abban a kérdésben is, hogy az elbíráláskor hatályos büntető törvény rendelkezései nem nyújtanak kedvezőbb elbírálást a XXV. rendű vádlott számára, ezért helyesen az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit alkalmazták vele szemben.

A vádlott cselekményeit túlnyomó részben helyesen is minősítették.

Tévedtek azonban, amikor a tényállás XIX. pontjában rögzített vagyon elleni cselekményeket - a visszaigényelt ÁFA kapcsán - nem minősítették folytatólagosan elkövetettnek. A visszaigénylés - együtt a fizetendő ÁFA beszámításával - 2001. I. negyedévéől 2002. végéig folyamatosan történt, így nem csupán az adócsalásnak, hanem a csalásnak minősített rész-cselekmények is a folytatólagosság egységébe tartoznak.

Azt helyesen állapította meg az ítéletábla, hogy a vagyon elleni

cselekmények üzletszerűen elkövetettek.

A magánokirat-hamisítás vétségét megvalósító cselekményeket ugyanakkor nem csupán a Bt.1., hanem a **Kft.1.** kapcsán elkövetett adócsalási, illetve csalási cselekményhez kapcsolódóan is elkövette a XXV. rendű vádlott.

Ezért a vádlottnak a két gazdasági társasághoz kapcsolódó közbizalom elleni cselekményei helyesen - a másodfokú ítéleti minősítéshez is igazodóan - 3 rendbeli, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének (1978. évi IV. törvény 276. §) minősülnek.

Így a XXV. rendű vádlott cselekményeinek helyes minősítése:

- 3 rendbeli, az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette (tényállás XIX. pontja: az ÁFA jogosulatlan beszámítása; a tényállás XIX/A. pontja: a Bt.1. és a **Kft.1.** kapcsán a jogosulatlan ÁFA-beszámítás);
- az 1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő, folytatólagosan elkövetett csalás büntette (tényállás XIX. pontja, visszaigényelt- ÁFA);
- az 1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő csalás büntette (tényállás XIX/A. pontja, visszaigényelt- ÁFA);
- 3 rendbeli, az 1978. évi IV. törvény 276. §-a szerinti, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (tényállás XIX. pontja szerinti ÁFA-beszámítás és visszaigénylés, tényállás XIX/A. pontja szerinti, a Bt.1. nevében elkövetett ÁFA-beszámítás és visszaigénylés, és a **Kft.1.** nevében elkövetett ÁFA-beszámítás).

.-.-.

Az 1978. évi IV. törvény 85. § (2) és (3) bekezdésére figyelemmel a Bódi János XXV. rendű vádlottal szemben irányadó halmazati büntetés két évtől tizenkét évig terjedő szabadságvesztés.

Az eljáró bíróságok a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket feltárták és súlyuknak megfelelően értékelték. A többszörös halmazat és a folytatólagos elkövetés mellett is messzemenően figyelemmel voltak az időmúlásra, amikor a törvényi minimumot alig meghaladó, a felső határt meg sem közelítő tartamú szabadságvesztést szabtak ki a vádlottal szemben.

Az utolsó cselekmény elkövetési ideje a 2007. II. negyedévi ÁFA-bevallás esedékességének időpontja, azaz az elbírálásig közel tíz év telt el. Ezt nagy nyomatékkaal kell értékelni a vádlott javára.

Ennek ellenére a költségvetést összességében 801.473.000 forinttal megkárosító vádlottal szemben a kiszabott négy év, az irányadó tételkeret felső határát meg sem közelítő szabadságvesztés enyhítésére a Kúria nem látott okot; a büntetés megfelel a belső arányosság követelményének is és megfelelően szolgálja az 1978. évi IV. törvény 37. §-ában foglalt büntetési célokat.

A Kúria ezért a másodfokú ítéletet a Be. 398. § (2) bekezdése alapján eljárva a XXV. rendű vádlottra vonatkozó részében a bűncselekmények minősítése kapcsán megváltoztatta, egyebekben azonban - a Be. 393. §-a szerinti nyilvános ülésen - a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

.-.-.

Az 1978. évi IV. törvény 77/B. § (1) bekezdés a) pontja szerint vagyonekobbzást kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyorra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. A (2) bekezdés szerint a vagyonekobbzást el kell rendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő, a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett vagyorra is, amellyel más gazdagodott. Ha gazdálkodó szervezet gazdagodott ilyen vagyonnal, a vagyonekobbzást vele szemben kell elrendelni.

Azaz a vagyonekobbzás az így szerzett vagyon kapcsán nem mellőzhető.

A Kúria Büntető Kollégiumának BKv 69. számú kollégiumi véleménye szerint a vagyonekobbzás célja a bűnös úton elért vagyongyarapodás elvonása.

A BKv 95. számú kollégiumi állásfoglalás szerint pedig - amelyet a 2012. évi C. törvény, azaz a Btk. hatályba lépésével a Kúria ehhez igazított, azonban ezt megelőzően az 1978. évi IV. törvénynek a vagyonekobbzásra vonatkozó rendelkezéseire tekintett irányadónak - vagyonszerzésnek tekintendő az is, ha a bűncselekmény a költségvetésbe történő befizetési kötelezettséggel függ össze; az elkövető vagy más személy, illetve gazdasági társaság a költségvetési bevétel csökkenésével azonos mértékű vagyont szerez a befizetés elmulasztásával; azaz akkor, ha a bűncselekmény a költségvetésbe történő befizetési kötelezettséggel függ össze, a költségvetési bevétel csökkenésével azonos mértékű vagyonekobbzást kell elrendelni.

A kétszeres elvonás tilalmára tekintettel azonban akkor, ha a kiesett bevétel megfizetésére, a jogosulatlanul igénybe vett kedvezmény, illetve a jóváhagyott céltól eltérően felhasznált pénzeszközök visszafizetésére az annak kapcsán eljárni jogosult hatóság az elkövetőt vagy azt a gazdálkodó szervezetet, amelyik azzal gazdagodott, már kötelezte, nincs helye vagyonekhozás alkalmazásának. Amennyiben pedig a kötelezés nem éri el a bíróság által megállapított bevételkiesés, jogosulatlanul igénybe vett kedvezmény, illetve a jóváhagyott céltól eltérő felhasználás mértékét, az intézkedést - az egyéb feltételek fennállása esetén - a fennmaradó részre kell alkalmazni.

Miután az irányadó tényállásban részletezettek szerint bűncselekmények a költségvetésbe történő befizetési kötelezettséggel függtek össze, a költségvetési bevételt csökkentette mind az adócsalási, mind a csalás cselekmény, a csökkentéssel azonos mértékű vagyonekhozást az erre irányuló indítvány nélkül is el kell rendelni. Ennek az adott ügyben nem akadálya a polgári jogi igény sem, miután az elsőfokú bíróság a NAV polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

(Megjegyzi a Kúria, hogy - az első fokú határozat meghozatalát követően született - a 4/2015. Büntető jogegységi határozata szerint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal a büntetőeljárás során a hatáskörébe tartozó kötelező befizetésekkel vagy költségvetési támogatással kapcsolatban elkövetett bűncselekménnyel okozott kár megtérítése érdekében magánfélként polgári jogi igényt nem érvényesíthet.)

Ezért elsősorban abban kellett volna állást foglalniuk az eljáró bíróságoknak, hogy az adó meg nem fizetése révén az egyes gazdasági társaságok, vagy a vádlottak gazdagodtak, mégpedig szükség esetén a bizonyítást erre is kiterjesztve.

Ezt azonban elmulasztották.

Ugyan a törvényszék ítéletének 135. oldalán kissé önmagának is ellentmondóan megkísérelte megindokolni, hogy ezt miért mulasztotta el, azonban a fellebbezéssel érintett terhelt kapcsán erre külön nem is tért ki.

A Be. 354. § (5) bekezdése szerint akkor, ha az elsőfokú bíróság a törvény ellenére elmulasztott rendelkezni a vagyonekhozásról, a másodfokú bíróság akkor is határozhat, ha a vádlott terhére nem jelentettek be fellebbezést. Azonban az elsőfokú bíróság mulasztását a másodfokon eljáró ítélőtábla nem pótolta.

Az irányadó tényállásban nincs olyan adat, amely szerint a XXV.

rendű vádlott által elkövetett bűncselekményekkel nem az általa irányított gazdasági társaságok gazdagodtak.

Ennek ellenére a Kúria nem tudta az ítéletábra mulasztását pótolni.

Ugyanis az iratokból az nem volt megállapítható, hogy az APEH kötelezte-e a tényállás-kiegészítésben rögzítetteken túl is a vádlott által irányított gazdasági társaságokat a meg nem fizetett adó befizetésére, emellett az ismertetett határozatok szerinti kötelezés nem is fedte le a tényállás szerinti teljes elkövetési időt; emellett figyelemmel kell lenni arra is, hogy amennyiben volt további ilyen kötelezés is, akkor annak mértéke elérte-e az ítélet szerint a vádlott által a költségvetésnek okozott bevétel-kiesés mértékét; arra sem volt adat, hogy ezek a gazdasági társaságok még működnek-e, nem került-e sor felszámolásuk elrendelésére, és amennyiben igen, abban az APEH, vagy jogutódja, a NAV bejelentett-e hitelezői igényt és milyen mértékben, továbbá akkor, ha az már esetlegesen lezárult, ez az igény kielégítést nyert-e vagy sem.

A Be.375. § (4) bekezdése szerint akkor, ha az első fokon eljáró bíróság a vagyonelkobzásról a törvény rendelkezése ellenére nem rendelkezett, és a döntéshez szükséges adatok a másodfokú eljárásban bizonyítás felvétele keretében sem tisztázhatóak, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságot különleges eljárás lefolytatására utasítja.

Miután a Be. 385. §-a szerint a harmadfokú eljárásban a másodfokú eljárás szabályait kell - eltérő rendelkezés hiányában - megfelelően alkalmazni, eltérő rendelkezés pedig nincs, és a döntéshez szükséges adatokat a tényállás és az ügyiratok nem tartalmazzák, a harmadfokú eljárásban pedig nincs helye bizonyításnak, a Kúria nem rendelkezhetett a vagyonelkobzásról.

Ezért a fent idézett jogszabályra figyelemmel utasította az elsőfokú bíróságot a Be. 569. §-a szerinti különleges eljárás lefolytatására.

Budapest, 2017. február 21.

Dr. Mészár Róza s.k. a tanács elnöke, Dr. Csák Zsolt s.k. előadó bíró, Dr. Vaskuti András s.k. bíró

A Debreceni Ítéletábra Bf.II.531/2015/33. számú ítélete XXV. rendű vádlottra vonatkozó része a Kúria Bhar.I.1472/2016/9. számú ítéletében írt változtatással 2017. február 21. napjával kezdődő hatállyal jogerős és végrehajtható.

Dr. Mészár Róza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelével:
TóthLné
bíróági tisztviselő